

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Dombi Ügyvédi Iroda (fél címe 1 .... ügyintéző: dr. Dombi Viktor ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, a dr. Szikszai Csaba ügyvéd (....) által képviselt alperes neve (....) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. április 12. napján kelt, 3.P..../2015/43. számú ítélete ellen az alperes 47. és a felperes 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.000 (Nyolcezer) forint fellebbezési illetékből és 120.000 (Százhúszezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, miszerint az alperes 2015. szeptember 10. napjától azzal, hogy az általa üzemeltetett 1.... szám alatti „F...” üzlethelyiségben egy középkorú, napszemüveget és kollárét (papi gallért) viselő férfi ábrázolását használja az üzlethelyiség homlokzatán egész alakos műanyag ábrákon, molinókon, az ablakokon és ajtókon lévő matricákon, az üzlethelyiség mosdójában, a galériákon lévő keretezett és ragasztott képeken, a személyzet pólóján, ajándék pólókon, műanyag poharakon, pálinkák címkéin, ital- és étlapokon, szórólapokon, valamint kuponokon, a „f....hu”, „h....hu”, „h....hu”, „t....hu” weboldalakon és F...-oldalán; továbbá e megjelölés alatt italszolgáltatást nyújt és ajánl fel, valamint a „....hu” domain nevet használja, bitorolja a felperes ... lajstromszámú védjegyét. Kötelezte az alperest, hogy a fenti magatartásokat 15 nap alatt hagyja abba, egyben eltiltotta a további jogsértéstől. Végül kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 290.000 forint perköltséget.

A tényállás szerint a felperes jogosultja a 2014. ...-i elsőbbségű, ... lajstromszámú ábrás védjegynek, ami a Nizzai Megállapodás 33., 35., 41. és 43. osztályaiba tartozó szolgáltatásokra biztosít oltalmat. A megjelölés kör alakú keretben egy napszemüveget viselő, jobb kezében félig telt poharat tartó, középkorú férfit mutat papi öltözetben, felette az ívet követve a közönségestől eltérő betűtípussal a „TIBI ATYA” felirat olvasható. A felperesi cég két tagja a perben nem álló G... S... Kft-vel kötött munkaszerződés alapján 2014. október 15. és 2015. augusztus 22. között marketing feladatokat látott el az alperes üzemeltetésében álló, 1.... szám alatti „F...” elnevezésű vendéglátó üzletben, ennek során a védjegyben szereplő szóösszetételt és emberábrázolást alkalmazták a vendéglátóhelyet népszerűsítő weboldalakon és F... oldalon, az ábrás elemet dekorációként kirakták

az üzlet falára és homlokzatára is. A felperes 2015. szeptember 10. napján kézbesített levelében eredménytelenül szólította fel az alperest a megjelölések eltávolítására.

Keresetében a felperes védjegye 2015. szeptember 10. napjától kezdődő bitorlásának megállapítását, az alperes abbahagyásra kötelezését és további jogsértéstől való eltiltását kérte. Egyidejűleg ideiglenes intézkedéssel kérte kötelezni az alperest a védjeggyel összetéveszthető dekorációnak, továbbá a domináns védjegy elemeknek a „...-”, „t...-”, „h...-” és „h...hu” domain címek alatti weboldalakról való eltávolítására. Az alperes a kereset és az ideiglenes intézkedés elutasítását indítványozta.

A törvényszék az ideiglenes intézkedés elrendelésére irányuló kérelmet 8. sorszámú, fellebbezési eljárásban jogerőre emelkedett végzésével elutasította.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta. Döntését a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) rendelkezéseire alapította.

A hiteles lajstromkivonat alapján elfogadta, hogy a védjegy oltalom alatt áll és annak a felperes a jogosultja. Az F/10. alatti fénykép igazolta, hogy az alperes budapesti „F...” nevű üzletében egy középkorú, napszemüveget és kollárét viselő férfit ábrázoló dekorációk láthatók, a különböző domain nevek alatt elérhető weblapról készített printek bizonyították a védjegyben szereplő emberábrázolás használatát. A perben nem volt vitás, hogy a „t...hu” domain névnek az alperes a tulajdonosa, miként az sem, hogy a sérelmezett megjelölések a védjegy árujegyzékében szereplő vendéglátás szolgáltatás körében kerülnek felhasználásra.

Az alperes vitatta, hogy az ábrázolásokon kollárét viselő papi személy szerepelne, továbbá hogy azok a „TIBI ATYA” felirat nélkül a védjeggyel azonosíthatók. Az elsőfokú bíróság ezzel nem értett egyet. Kifejtette, miszerint a feliraton túl a védjegynek domináns eleme a középkorú férfi jellegzetes ábrázolása is, a szóelem pedig ennek a fiktív karakternek a nevét határozza meg, a fogyasztók a nevet és az arcot összekapcsolják. A panaszolt dekorációkon nem szerepel ugyan a „TIBI ATYA” szóösszetétel, azonban a jellegzetes, napszemüveges papi arc alapján a védjegy felidézhető. A sérelmezett emberábrázolások attól függetlenül is összetéveszthetők a védjeggyel, hogy rajtuk esetenként különböző ruházat és kiegészítők láthatók. Az összetéveszthetőség alapja ugyanis itt a vizuális és konceptuális alapú lényegi azonosságból eredő asszociáció. Az érintett szolgáltatások azonossága miatt a megjelölések közötti különbségek az átlagos fogyasztó szemszögéből egyébként is lecsökkennek. Utalt rá, hogy az átlagfogyasztónak csak ritkán nyílik alkalma arra, hogy a védjegyeket közvetlenül összehasonlítsa, így kénytelen arra a pontatlan emlékezeti képre támaszkodni, ami a tudatában él. Minthogy a vendéglátóipari szolgáltatások igénybevétele nem kíván különösebb odafigyelést, ezért könnyen előfordulhat, hogy az átlagos fogyasztó a sérelmezett emberábrázolásokat összetéveszti a védjeggyel. Ugyanakkor a „t...hu” domain név vizuális, fonetikai és konceptuális értelemben is lényegében azonos a védjeggyel, hiszen domináns szóelemét változtatás nélkül veszi át egy megkülönböztetésre nem alkalmas elemmel („hu”). kiegészülve. A sérelmezett weboldalakon látható megjelenések, illetve a pap ábrázolások is egyértelműen hasonlóak a védjegyhez. A törvényszék súlytalannak találta a védjegy megkülönböztető képességének hiányával, illetve megtévesztő jellegével kapcsolatos alperesi érvelést, mert a védjegyoltalom kérdése a védjegybitorlási perben nem vizsgálható. Közömbösnek minősítette, hogy a felperes tagjait esetleg személyiségi jogi per fenyegeti, valamint azt is, hogy jelenleg ki az üzemeltetője a H... M... nevű szórakozóhelynek.

Az alperes azzal is védekezett, hogy a védjegy használata engedélyen alapul, mert a felek 2017. december 31. napjáig szóló szerződést kötöttek. Az ítélet rögzítette, hogy dr. T... M... és T... B..., a felperesi társaság tagjai 2014. október 15. és 2015. augusztus 22. között az alperes érdekkörébe tartozó céggel fennálló munkaviszonyuk idején alkották meg az üzlethelyiség panaszolt promóciós dekorációját, és maguk helyezték el a grafikákat az alperesi F... oldalon. Az elsőfokú bíróság lényegtelennek találta, hogy ezen személyek a munkaviszonyukkal összefüggésben helyezték-e el a kifogásolt ábrázolásokat, ugyanis az alperesnek a védjegyjogosult a felperestől kellett származtatnia a használati engedélyt. Erre tekintettel nem előkérdése a pernek a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt a felperesi tagok ellen indult munkaügyi per.

Az ítélet indokolása szerint a védjegyhasználati szerződés azzal jött létre, amikor dr. T... M... és T... B... az ábrázolásokat az üzlethelyiségben elhelyezte. Ők ugyanis a védjegyjogosult társaság tagjai, előbbi ügyvezetője is, tehát az alperest ráutaló magatartással létrejött szerződés jogosította a védjegy használatára, ennek határozott idejűsége azonban nem nyert bizonyítást. Ezen szerződés felmondását a Vt. és a Ptk. sem tiltotta, így a felszólítással a felperes visszavonhatta az engedélyt az alperestől, aminek az volt az előzménye, hogy tagjai munkaszerződésüket felmondták. Ezzel megszűnt a felek közötti együttműködés, tehát a felek védjegyhasználati szerződése 2015. szeptember 10. napján megszűnt. Az alperes nem bizonyította, hogy írásbeli vagy szóbeli védjegyhasználati megállapodás lépett a ráutaló magatartással létrejött szerződés helyébe és így továbbra is jogosult a védjegy használatára. A csatolt e-mailek, a mellékletüket képező A/16/2-3. alatti írásos szerződéstervezetek, valamint a tanúvallomások bizonyítják, hogy a felek írásbeli szerződés megkötésére törekedtek, de véglegesített és mindkét fél részéről aláírt szerződés nem született.

Az alperes azon állítását, hogy a felek végül megelégedtek a szóbeli szerződéskötéssel a felperes tagadásával, illetve P... D... és T... B... tanúk vallomásaival szemben mindössze V... I... tanú vallomása támasztotta alá, azonban a csatolt levelezés nincs összhangban az ő vallomásával. Az alperes által a szóbeli szerződés tartalmát teljes mértékben rögzítő dokumentumnak tekintett A/16/2/C. számú irat mindössze egy tervezet, abban több adat kitöltetlen, számos korrektúra látható „törölt” és „formázott” megjegyzésekkel, ekként nem tekinthető végleges szerződésszövegnek. E szerződéstervezet csatolmányt hordozó A/16/3. jelű felperesi e-mail pedig csak annyit tartalmaz, hogy „Csatolom a védjegy használati szerződést.”. Ez nem értelmezhető a felperes részéről annak kijelentéseként, hogy a tervezetnek megfelelő tartalommal szóbeli védjegyhasználati szerződést köt az alperessel. Az alperes a bíróság figyelmeztetése után sem csatolt olyan dokumentumot, amely hitelt érdemlően alátámasztotta volna a feleknek a szerződés alakiságával kapcsolatos akaratváltozását. A peradatokból csak az látszik, hogy írásban kívánták rögzíteni a védjegyhasználat feltételeit, de semmi nem mutat arra, hogy végül a felek szóbeli szerződést kötöttek vagy a ráutalós védjegyhasználati megállapodásukat tartották fenn.

Mivel az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a perbeli védjegyet 2015. szeptember 10. napját követően jogosult használni, így az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ettől a naptól a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontja szerint alkalmazandó (3) bekezdés c) pontjában tiltott védjegybitorlást tanúsít, ezért a 27. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján a kereseti kérelemnek megfelelően marasztalta az alperest.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezést nyújtott be.

A felperes kizárólag az ítélet indokolását támadta, abból kérte mellőzni annak megállapítását, hogy a felek között ráutaló magatartással védjegyhasználati szerződés jött létre.

Visszaulva az elsőfokú eljárásban előadottakra nyomatékosította, hogy sosem engedett felhasználási jogosultságot az alperesnek, a védjegyet a felperes tagjai használták a „F...ban” a munkaviszonyuk megszűnéséig. Amennyiben azonban a felperes felhasználási jogosultságot engedett volna, a felszólító levéllel azt mindenképpen visszavontnak kellene tekinteni. Kiemelkedően fontosnak tekintette, hogy a jogerős döntés alapjául szolgáló ítéletben ne szerepeljen olyan tény, amit egyik peres fél sem állított. Az alperes mindvégig írásban megkötni kívánt, majd végül szóban létrejött, határozott időtartamú használati szerződésre hivatkozott, utóbbit azonban nem tudta bizonyítani. Az ítélet helyesen állapította meg, hogy az alperes 2015. szeptember 10. napjától bitorolja a védjegyet, azonban tévesen következtetett arra, hogy ezen időpont előtt a felperes árutaló magatartással védjegyhasználati jogosultságot engedett volna.

Az alperes fellebbezésében az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Álláspontja szerint a törvényszék nem tett eleget jogszabályi kötelezettségének, mert nem adta indokát, hogy milyen okból P... D... és T... B... tanúk vallomását fogadta el, és milyen okból nem vette figyelembe V... I... és dr. S...G... tanúk vallomásait. Emiatt az ítélet sérti a Pp. 221. § (1) bekezdését. Kifejtette, miszerint jogkérdésben tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a „t...hu” domain név vonatkozásában is megállapította a bitorlást, ugyanis az oltalom ábrás védjegyet véd, ehhez képest a „tibiatty.hu” az alperes által levédetett domain név.

Azzal is érvelt, hogy a felperes rosszhiszemű pervitelt folytatott, mert olyan fotókat csatolt be, amelyek a védjegyhasználati szerződés hatálya alatt készültek. A fellebbezéshez A/1-A/10. alatt az üzlethelyiségről 2017. május 16. napján készült fényképmásolatokat csatolt. Sérelmezte továbbá, hogy a személyzet pólója, ajándék pólók, műanyag poharak, pálinkák címkéi, ital- és étlapok, szórólapok, valamint kuponok vonatkozásában a felperes semmilyen bizonyítékot nem nyújtott be és erre az elsőfokú bíróság semmilyen bizonyítást nem folytatott le. Megítélése szerint a kereset ezen részét bizonyítatlanság miatt mindenképpen el kellett volna utasítani.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletet, mint érdemben helyeset kérte helyben hagyni. Az alperes ellenkérelmében az ítélet indokolásának megváltoztatására irányuló felperesi kérelmet alaptalannak találta.

A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, abból a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével, az anyagi és eljárási szabályok bírósági gyakorlatot is tükröző, megfelelő alkalmazásával helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a sérelmezett magatartásokkal az alperes a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontja, illetve (3) bekezdés c) pontja értelmében bitorolja a felperes perbeli védjegyét. Döntésével és indokaival - a ráutaló magatartással létrejött védjegyhasználati szerződés kivételével - a másodfokú bíróság egyetértett. Erre tekintettel az ítélet tábla nem ismétli meg az ítélet helytálló érveit, hanem kizárólag a fellebbezésekben felvetett kérdésekre koncentrált, és az alábbiakat fejté ki.

A másodfokú bíróság nem tapasztalt olyan lényeges eljárási hibát, ami a határozat hatályon kívül helyezését tenné szükségessé. Az alperes alaptalanul sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének. A határozat kifejezetten kitért rá, hogy V... I... tanú arra vonatkozó vallomása, miszerint a felek között szóban jött létre megállapodás nem áll összhangban a felek e-mail váltásával, mert abból és a csatolt szerződéstervezetekből végleges írásbeli megállapodás nem vezethető le, azt pedig az alperesnek nem sikerült bizonyítania a bíróság felhívása ellenére sem, hogy az írásos szerződéskötésre tett erőfeszítések ellenére a felek mégis

szóban állapodtak meg. Dr. S... G... vallomása az ítélet valóban nem tért ki, de ez nem tekinthető indokolásbeli hiányosságnak, mert a tanú szóbeli szerződésre vonatkozó előadást nem tett, abban a körben viszont határozottan nyilatkozott, hogy valamennyi fél részéről aláírt végleges írásbeli szerződés nem született.

Nem foghatott helyt az alperesnek az elsőfokú bíróság jogkérdésben való tévedésre történt hivatkozása sem. Önmagában az a körülmény, hogy javára regisztrálták a „t...hu” domain nevet nem mentesíti őt a jogsértés alól. A kialakult bírósági gyakorlat szerint ugyanis a védjegyjog oltalom abszolút jellegére tekintettel a védjegy jogosultját megilleti annak joga, hogy a védjegyéből vagy annak domináns szóeleméből képzett domain nevet használja, ezért az ezt megakadályozó magatartástól az oltalom fennállása idején mindenki tartózkodni köteles.

A felperes rosszhiszemű pervitelével kapcsolatos alperesi érveléssel sem értett egyet a másodfokú bíróság, mert az F/10. alatt mellékelt fényképek a rajtuk látható dátum szerint a 2016. január 18-ai állapotot tükrözik, amikor pedig már a T... testvérek munkaviszonya nem állt fenn. Emellett a 15. számú előkészítő irathoz is olyan fotót csatolt a felperes, ami a még későbbi, 2016. május 30-ai helyzetet mutatja. Az alperesi fellebbezéshez tartozó fényképeket viszont a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt korlát miatt a másodfokú bíróság nem tudta értékelni, de megjegyzi, hogy azok már az ítélet kihirdetése után készültek, így nem is kérdőjelezhetik meg az elsőfokú döntés helytállóságát.

Nem sérültek a Pp. 3. § (3) bekezdésében, illetve 140. § (2) bekezdésében foglalt szabályok sem, hiszen az alperes az eljárásban korábban nem tette kétségessé, hogy a panaszolt megjelölések a fellebbezésben felhozott használati tárgyakon is megjelentek, ennek következtében ezt úgy kellett tekinteni, hogy e körben nem vitatta a felperesi tényállítást és ezért erre nem is kellett bizonyítást lefolytatni. Egyedül a pólók vonatkozásában élt kifogással az elsőfokú eljárásban az alperes, de erre a 15. számú előkészítő iratához csatolt fénykép útján a felperes megfelelő okirati bizonyítékkal szolgált. Mindezek fényében az alperes fellebbezése nem foghatott helyt, a másodfokú bíróság nem talált indokot az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban is helyes döntésének a megváltoztatására és a kereset elutasítására.

Alappal sérelmezte ugyanakkor a felperes a ráutaló magatartással létrejött védjegyhasználati szerződés ítéleti megállapítását. Pusztán abból a körülményből, hogy a harmadik személlyel kötött munkaszerződés alapján a T... testvérek az alperesi üzlethelyiségben dolgoztak és ott maguk helyezték el a később a felperes részéről kifogásolt ábrákat, illetve töltötték fel az internetes tartalmakat nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy ott egyben a felperesi cég tagjaiként, a védjegyjogosult képviselőjében is eljártak és így ráutaló magatartással védjegyhasználati jogot engedtek az alperesnek. Amennyiben ez így lett volna, akkor nem indul meg az e-mail váltás 2015 tavaszán a peres felek között. A védjeggyel kapcsolatos jogosítványok gyakorlása kizárólagos jelleggel illeti meg a védjegy jogosultját, így a védett megjelölés bármilyen formában való használata csak tőle kérhető, illetve általa engedélyezhető. Olyan helyzetben, amikor a felek között nincs semmilyen gazdasági kapcsolat és a két perbeli társaság között ilyen korábban sem volt, és most sincs logikailag kizárt, hogy a ráutaló magatartás kérdése egyáltalán felmerüljön. A T... testvérek jelenléte az alperesi üzletben és az ott, illetve a szórakozóhely kapcsán kifejtett tevékenysége jogi értelemben nem hozható összefüggésbe a felperesi társasággal, a tagok társaságon kívüli, természetes személyként való ténykedése nem keletkeztethet jogokat vagy eredményezhet kötelezettségeket a cég számára. A peradatok szerint a felperesi és alperesi társaságok akkor vették fel egymással a kapcsolatot, amikor a T... testvérpár már a vendéglátó egységben dolgozott a perben nem álló gazdasági társasággal kötött munkaszerződés alapján és a peres felek a védjegy

használatának kérdéséről leveleztek az e-mail váltások során egymásnak különféle, de később mégsem véglegesített és aláírt szerződéstervezeteket küldve. Ezért helytelenül következtetett az eljáró bíróság arra, hogy volt olyan időszak, amikor a felperes ráutaló magatartása folytán az alperes jogszerűen használhatta a védjegyet vagy a hozzá összetéveszthetőségig hasonlatos ábrás megjelöléseket, illetve a domináns szavaiból képzett „t....hu” domain nevet. Mindezek alapján a másodfokú bíróság mellőzte az ítélet indokolásából a ráutaló magatartással létrejött használati engedéllyel kapcsolatosan tett, felperes által sérelmezett téves megállapításokat.

A fentiekben kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdését alkalmazva a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Az alperesi fellebbezés sikertelensége, valamint a felperesi fellebbezés eredményessége folytán a Pp. 239. §-án érvénysülő Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az alperes köteles megtéríteni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a lerótt 8.000 forint fellebbezési illetéket, továbbá az képviselőt ellátó ügyvéd 32/20003. (VIII. 22.) IM rendelt 2. § (1) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése szerint meghatározott munkadíját tartalmazza.

Budapest, 2017. november 9.

. Pullai Ágnes s.k.  
a tanács elnöke  
előadó bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.  
s.k.  
bíró

Dr. Örkényi László  
bíró

A kiadmány hitelül:  
bírósági ügyintéző